

РЕШЕНИЕ

№ 5857

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 21.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2263** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е образувано по жалба на Д. А. Н., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], подадена чрез пълномощника му адвокат А. С. Ч., с посочен по делото съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-136/02.02.2021 г., издадено от Т. В. – Директора на ТП НОИ С. град, с което са потвърдени Разпореждания № 214-00-4401-5/07.01.2020 г., издадено от Р. Г. – Гл. експерт по осиг. ПОБГВ при ТП на НОИ С. град и Разпореждания № 214-00-4401-6/07.01.2020 г., издадено от Р. Г. – Гл. експерт по осиг. ПОБГВ при ТП на НОИ С. град.

В жалбата са изложени възражения за незаконосъобразност, необоснованост, неаргументираност на решението и потвърдените с него разпореждания.

Ответната страна - Ръководителят на ТП на НОИ С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и излага съображения за правилност и законосъобразност на атакуваното Решение. Иска се от Съда да отхвърли жалбата, като неоснователна и се потвърди атакуваното решение, като се претендират и направените по делото разноси, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като взе предвид обжалвания административен акт, събраните по делото доказателства и доводите на страните намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление с вх. № 214-00-4401/25.04.2017 г. Д. А. Н. е сезирал ТП на НОИ С. град с искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, към което е била приложена заповед № 025/19.04.2017г. от [фирма] за прекратяване на трудовото му правоотношение,

считано от 19.04.2017 г. на основание чл. 71, т. 1 от КТ (за трудово правоотношение, обявено за възникнало от осигурителя, считано от 22.03.2017 г. до 18.04.2017г.) и връчена на същата дата. Преценката на правото на ПОБ е извършена към датата на подаване на заявлението – 25.04.2017 г. по последното прекратяване на осигуряването и съобразно правното основание, посочено в заповедта за прекратяване на правоотношението, което е релевантно за определяне на размера и периода за изплащане на ПОБ (чл.546, ал.3 и чл.54 в. ал.1 от КСО).

С разпореждане № 214-00-4401-1/02.05.2017г., издадено от оправомощено длъжностно лице Б. Н., съгл. Заповед № 1015-21-8/10.01.2017г., действащо за ръководител на осигуряването за безработица, е било отпуснато ПОБ в размер на 29,53 лв. дневно за срок от 19.04.2017 г. до 18.04.2018 г. При извършената проверка от контролен орган на ТП на НОИ С. град на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], приключила с Констативен протокол № KB-5- 21-00674382/18.09.2019 г., както и след приключили проверки и процедури от страна на компетентните институции Национална агенция за приходите и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, са установени следните относими обстоятелства: По данни от Търговския регистър „Г.“ Е., ЕИК[ЕИК] се представлява и управлява от И. К. Д., считано от 17.11.2016 г. От страна на проверяваното дружество [фирма] за периода 2016 г.-2018 г. съгласно Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда на изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ са подадени уведомления за сключване/прекратяване на 91 бр. трудови договори в Регистъра на трудовите договори. Относно лицата, за които са декларирани сключени трудови договори са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 с вид осигурен "01", с осигурителен доход като за някои от лицата доходът е близък или равен на максималния осигурителен доход по ЗБДОО за съответната година. При справка в "Регистър приходи" на информационната система на НОИ се констатира, че за периода от месец януари 2016 г. до месец ноември 2018г. вкл. няма данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО като към дата на проверката задълженията за лицата, за които са подадени данни в Р. са в размер на 183 478.00 лв., изчислен по подадените с декларация обр. № 1 и № 6 данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ТД на НАП. С цел изясняване на фактите и обстоятелствата по отношение на осъществяването на търговска дейност от дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], и след връчена на 25.04.2018г. Заповед № ЗР-5-21-00405342/24.04.2018 г. за извършване на проверка по разходите на ДОО на управителя И. К. Д., е изискано писмено да посочи, местата на които дружеството осъществява търговската си дейност. В изготвената декларация от И. К. Д., в качеството му на управител на [фирма],[ЕИК], „Д. 2001” Е., ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК], е посочил, че представляваните от него дружества осъществяват дейност в К., [улица] (склад) перилни препарати.

При осъществените проверки на място от контролните органи на ТП на НОИ С. на всички декларирани от управителя на [фирма] адреси, на които дружеството осъществява дейността си е установено или че на посочения адрес няма търговски обект, или че съответно няма такъв, който се стопанисва от търговското дружество, на посетените адреси не са били намерени работници/служители на [фирма]. Направено е и запитване до управителя на [фирма] относно сключени договори за наем с [фирма], В отговор е постъпила информация, че на стоковото тържище [фирма] не е имало наемател [фирма] и съответно няма сключван договор за наем. Изискана е информация от НАП относно упражняваната от [фирма] търговска дейност, като от

получените данни се установява, че от 2016 г. до настоящия момент няма данни за публикувани в ТР ГФО: декларирани приходи от дружеството в периода от 2012 г. до 2018 г. вкл. не са достатъчни за обезпечаване на плащанията по трудовите правоотношения и задължителните здравноосигурителни вноски /ЗОВ/; от дружеството са подадени декларации обр. № 1 и обр. № 6 за много голям брой лица, което не съответства на дейността му и на декларирани приходи от нея: декларирани задължения за ДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ не са издължени; не са установени данни за притежавани активи от страна на дружеството; дружеството няма подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016, 2017 и 2018 г. Съгласно чл. 92, ал. 4 от ЗКПО- годишна данъчна декларация и годишен отчет за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Единственият адрес с регистрирано фискално устройство на дружеството в [населено място] е на [улица], за тип на обекта: "други услуги, некласифицирани другаде". Адресът е посетен от контролни органи на ТП на НОИ- С. град, но такъв обект не е установен. Изискана е проверка от Дирекция "Инспекция по труда" С., като при извършването е констатирано, че назначените по трудови правоотношения лица в дружеството са с "нереално високи заплати", посетени са всички посочени адреси за обекти на дружеството, при което е установено, че не е извършвана дейност и няма данни да е извършвана такава след придобиване на собствеността от И. Д.; последният е декларирал пред органите на ДИТ-С. в обяснителна записка от 26.11.2018 г., че не разполага с договори за наем на помещения и складове на [фирма] поради липса на архивни документи. Дирекция "Инспекция по труда" С. е сезирала по случая компетентните органи на СРП и НАП за извършване на проверка по компетентност. Установените по-горе факти са обосновавали извода, че [фирма], ЕИК:[ЕИК] не е извършвало търговска/стопанска дейност за времето от 01.01.2017 г. до момента на извършване на проверката, която да поражда необходимост от назначаване на лица по трудово правоотношение. В тази връзка, спрямо назначените в този период лица не е изпълнен състава на чл. 10 и § 1, т. 3 от ДР на КСО и те са били осигурените лица за посочения период. С оглед резултатите от извършените проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи на ТП на НОИ-С. град са приели, че за лицата, за които има подадени уведомления за сключени трудови договори и данни по чл. 5, ал. 4, от КСО в Р. няма възникнало осигурително правоотношение, тъй като не се установява да са упражнявали реално трудова дейност. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими, както неоснователно твърди жалбоподателя. Във връзка с установените факти и обстоятелства и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са издадени Задължителни предписания ЗД-1-21-00674027118.09.2019 г. на "Г." ЕООД за подаване на декларация образец 1 с код "заличаване" за лицата, за които има подалени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от дружеството. Предписанията са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО и са влезли в сила на 02.11.2019 г. Не са изпълнени в указания срок от "Г." ЕООД, поради което на 29.11.2019 г. данните са служебно заличени на основание чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.). В резултат са

заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход за лицата, фигуриращи по трудови правоотношения с [фирма] в периода 01.01.2017г. до 30.11.2018г. вкл. за Д. А. Н. за периода от 22.03.2017г. до 18.04.2017 г., послужили при преценката на правото на ПОБ.

С оглед приключилата проверка и заличаването на данните в Р. с Разпореждане № 214-00-4401-5 от 07.01.2020 г. на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменено Разпореждане № 214-00-4401-1/02.05.2017г. за отпускане на ПОБ, с оглед наличието на нови данни относно осигурителния статус на Д. А. Н. за периода от 22.03.2017г. до 18.04.2017 г. вкл., които са от значение за преценка на правото на ПОБ. С разпореждане № 214-00-4401-6 от 07.01.2020г. на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 10 от КСО е постановен отказ за отпускане на ПОБ по заявлението от 2017 г. относно правоотношението с [фирма].

Разпорежданията са оспорени по реда на чл. 117 от КСО с отделни жалби вх. № 1012-21-77 и 1012-21-78 от 15.01.2021 г. Двете жалби досежно правото на ПОБ на жалбоподателя (отмяна и отказ) са разгледани в едно общо производство по чл. 117 от КСО във вр. чл. 32 от АПК и е постановено оспореното в настоящото съдебно производство Решение № 1040-21-136/02.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, а по жалбата срещу Разпореждането за възстановяване на суми е постановено Определение № 1040-21- 135/02.02.2021 г. на Директора за спиране на производството по чл. 117 от КСО до приключване на това по оспорване на процесното решение с влязъл в сила съдебен акт, който се явява преюдициален относно законосъобразността на адм. акт за възстановяване на неоснователно полученото ПОБ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО. Изхожда от надлежна страна, за която атакуваният административен акт е неблагоприятен, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

При служебно извършената проверка за законосъобразност на обжалваното решение, настоящият съдебен състав констатира, че същото е произнесено от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила за неговото издаване и в съответствие с приложимите материалноправни норми. Този извод се налага по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в производството по чл. 118 от КСО е Решение № 1040-21-136 от 02.02.2021 г., издадено от Директора на ТП на НОИ – С. град, поради което преценката за законосъобразност се извършва по отношение на него. В конкретния случай решението на Директора на ТП на НОИ – С. град съдържа изложение на фактическите основания, анализ на събраните в хода на производството доказателства и формираните въз основа на тях правни изводи относно възраженията на жалбоподателя.

Съгласно чл. 54ж от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. В този смисъл

разпореждането, послужило за издаване на оспореното решение е издадено от компетентен орган.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "б." от КСО разпорежданията, с които се отказва отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО се оспорват по административен ред пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В този смисъл обжалваното в настоящото производство Решение № 1040-21-136 от 02.02.2021 г. е издадено от компетентен орган - Директора на ТП на НОИ – С. град.

Съдът не установи съществени нарушения при издаването на оспорения административен акт, които да водят до отмяната му на това основание. Решението е издадено в писмена форма и съдържа нормативноустановените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, поради което е спазена предвидената в закона форма.

В оспореното Решение № 1040-21-136/02.02.2021 г. са изложени подробни мотиви, които съгласно чл. 97, ал. 2, изр. II от АПК се приемат като част от мотивите на разпорежданията, предмет на контрол за законосъобразност. В този смисъл, изцяло неоснователно е възражението на жалбоподателя, че било недопустимо с мотивите на оспореното решение да се допълват тези на разпорежданията.

По отношение на твърдението на жалбоподателя, че е недопустимо задължителните предписания да предхождат констативния протокол за резултата от проверката по разходите на ДОО, следва да бъде посочено, че цитираните на стр. 5 от процесното решение Задължителни предписания с № ЗД-1-21-00405757/25.07.2018 г. не са за заличаване на данни в Р., а са издадени до И. Д., който в качеството му на управител на дружеството е следвало да представи необходимите документи на контролните органи на ТП на НОИ-С. град за извършване на проверката. Задължителните предписания за заличаване на данни в Р. са Издадени една година по-късно – на 18.09.2019 г. (№ ЗД-1-21-00674027, цитирани на стр. 6 от решението) - след приключване на проверката с констативния протокол от 18.09.2019 г. (КВ-5-21-00674382). С оглед резултата от установените нови данни от проверките, обосновано е прието, че Д. Н. не е бил осигурено лице за периода от 23.03.2017г. до 19.04.2017 г. Това обстоятелство обуславя преразглеждане на правото му на ПОБ по подаденото през 2017 заявление.

С § 1. ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието "осигурено лице"- физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за "осигурено лице" следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова денност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на подени уведомления в НАП за сключен/прекратен трудов договор и подаване на данни с декларация обр. № 1 за осигурителен стаж и осигурителен доход не са единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, тъй като не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до основния извод, че лицата, за които през 2017 г. са били подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО не са осигурени лица, обосновано е прието, че жалбоподателят Д. Н. не е бил

осигурено лице по трудов договор с [фирма], за който в Регистъра на трудовите договори е подадено уведомление.

При невъзникнало осигурително правоотношение и наличието на заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпните обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. В допълнение и за пълнота следва да бъде посочено, че процедурата по заличаване на данни е извършена при спазване на чл.3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на Министъра на финансите (Наредбата-отм., приложима за процесния период до 31.12.2019г.) и в рамките на предоставените от законодателя правомощия на НОИ.

С оглед предоставените правомощия на НОИ, с разпоредбата на чл.3, ал. 13 от Наредбата е предвидена правната възможност при неизпълнено в срок задължително предписание за заличаване на данни в Р. това да бъде извършвано служебно от Националния осигурителен институт, като по реда на Наредбата се подаде декларация образец № 1 на електронен носител. Предвид заличените като дължими осигурителни вноски на [фирма] безспорно се установява, че такива не са били дължими и съответно Д. Н. не е бил осигурено лице по см. на § 1, ал.1, т.3 от ДР на КСО по правоотношението си с това дружество.

Компетентната ТД на НАП предприема действия за служебно заличаване и на подадената от [фирма] декларация обр.№ 6, по Наредба № Н-8/29.12.2005 г., която се подава за съответната година и съдържа Данни за дължими осигурителни вноски и данък по чл.42 от ЗДДФЛ общо за всички дължими осигурителни вноски от дружеството за всички назначени лица за съответната година. Въз основа на данните от нея се определят и дължимите осигурителни вноски, респ. размера на публичните задължения на осигурителя в случай на неплатени такива. В тази връзка, неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че осигурителите вноски за него са дължими, напротив в резултат на установеното задълженията на дружеството за осигурителни вноски са отпаднали със заличаване на информацията от декларация обр. № 6.

По отношения твърденията на жалбоподателя за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила съдът намира същите за неоснователни. На първо място, няма пречка за разглеждане на двете жалби, предявени съответно срещу разпорежданията за отмяна на това за отпускане на ПОБ и разпореждането за отказ за отпускане на ПОБ по заявлението от 2017 г., постановени на 07.01.2020 г. В случая, при прилагане на чл. 32 от АПК, след като е констатирано, че правата и задълженията на страните произтичат от еднакво фактическо състояние досежно осигурителния статус на жалоподателя с оглед новите данни в Р., обосновано и с цел процесуална икономия, жалбите са били обединени за разглеждане в едно общо производство по чл. 117 от КСО, в което е постановено оспореното Решение № 1040-21-136/02.02.2021 г

Жалбоподателят не е страна в производството по чл. 108, ал. 1, т.1 от КСО за проверка по разходите на ДОО на [фирма], поради което контролният орган не е имал задължение да го уведоми за започналото производство и да изисква доказателства от него.

В случая длъжностното лице по осигуряването за безработица е административен

орган, който при спазване на обвързаната си компетентност и с оглед наличието на нови данни в Р. (заличена информация да осигурителен стаж) е бил длъжен да приложи разпоредбата на чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО.

След като законодателят е обвързал изплащането на обезщетенията от ДОО с данните в Р. е предвидил и правното задължение за преразглеждане на влезли в сила административни актове при промяна на тези данни. В този смисъл неоснователно е твърдението, че е налице твърдяната законова празнота.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила поради неуведомяването му и неучастието му в производството по издаване на оспорените актове. При заличени данни по чл.5, ал.4 от КСО за 2018 г., подадени от [фирма]. уведомяването на лицето за тези новонастъпили обстоятелства и представянето от негова страна на информация и документи не биха повлияли на крайното волеизявление на административния орган относно правото на ПОБ.

Предвид заличените данни по чл.5, ал.4 от КСО за Д. Н. за период от време, който касае правото и размера на ПОБ, длъжностното лице по чл.54ж, ал. 1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ, като представянето на доказателства от лицето не би довело до промяна на крайното волеизявление на административния орган. С оглед заличените данни правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение. Предвид изложените по-горе съображения относно осъществявания от контролните органи на НОИ последващ контрол по разходите на ДОО, неоснователно е твърдението на жалбоподателят, че е налице незаконосъобразно прилагане на норми, които не могат да имат обратно действие. В случая се касае за преразглеждане на влязъл в сила административен за отпускане на ПОБ по реда на КСО, която възможност е предвидена изрично от законодателя и има за цел да коригира преценката на правото на съответното обезщетение, за да бъде потърсено възстановяване на неоснователно изилатените суми от фондовете на ДОО от лицата. В тази връзка, независимо, че заличеният осигурителен стаж е само за кратък период от време от 23.03.2017 г. до 19.04.2017 г., лицето следва да възстанови цялото получено ПОБ, тъй като преценката на правото, размерът и срокът за изплащане на ПОБ през 2017г. са определени именно по данните, подадени от [фирма], налични към датата на заявлението.

Правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не е нарушено, тъй като то може да го упражни чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред. В случая това е сторено по реда на чл.117 от КСО чрез оспорване по административен ред на издадените разпореждания като видно от съдържанието на жалбата оспорването е направено своевременно и адекватно. Обясненията и възраженията на адресата на акта имат значение за изясняване на фактите и недобросъвестността на лицето, която е от значение за издаване на разпореждането за възстановяване на суми и прилагането съответно на чл.114, ал.1 или чл.114, ал.2 от КСО. обстоятелствата при преценка на относно добросъвестността, респ. В случая разпореждане № 214-00-4401-7 от 07.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е издадено за събиране на изплатената сума за ПОБ на основание 114. ал.2, т.2 от КСО като добросъвестно и произтича от обстоятелството, че основанието, довело до издаване на разпореждането за възстановяване на обезщетението, възниква по повод новите данни в Р..

Неоснователно жалбоподателят счита, че тези данни могат да са представени само от осигурителя или от лицето. Такива могат да бъдат и установените по служебен ред от органите на ТП на НОИ при осъществен последващ контрол. С оглед промяната на данните в Р. досежно правото на ПОБ на Д. Н. са налице нови данни по смисъла на чл.114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и срока за изплащане. В тази хипотеза, макар и добросъвестно, лицето следва да възстанови полученото ПОБ. Неоснователно е и възражението за нищожност на разпореденията за отказ за отпускане на ПОБ и за възстановяване на сумите поради невъзможен предмет, тъй като било невъзможно да се откаже нещо, което вече е дадено. След като на 07.01.2020 г. е отменено разпореденето за отпускане на ПОБ е извършена преценка на правото на ПОБ съобразно новите данни, които се отнасят за период, релевантен за правото, което налага преразглеждането му. Постановвяването на отказ за отпускане на ПОБ е условие за издаване на разпореденето за възстановяване на суми, тъй като за разлика от производството по изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност отпускането на ПОБ става с разпоредане, с което се определя срокът и размерът на ПОБ. В този смисъл след неговата отмяна, следва да има ново произнасяне относно правото, като постановеният отказ на това право е основание да се приеме, че неоснователно извършените осигурителни плащания за ПОБ подлежат на възстановяването по чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

Видно от цитираната разпоредба, по отношение на краткосрочните плащания от ДОО, законодателят не е регламентирал задължение за длъжностното лице да издаде разпоредане за събиране на сумите след влизане в сила на административния акт за отказ. Протичането на производството в един ден и постановвяването на трите разпоредения на 07.01.2020 г. също не е процесуално нарушение, тъй като към посочената дата е била налице новата информация досежно осигурителния статус на Д. Н. по правоотношението с [фирма] и по идентични мотиви се постановява както отмяната на разпореденето за отпускане на ПОБ, така и отказа за отпускане на такова. Към 07.01.2020 г. е налице и информацията за размера на неоснователно изплатените суми за ПОБ, поради което не е била налице процесуална и законова пречка за постановвяване и на разпореденето за възстановяване на суми.

Неоснователни са претенциите на жалбоподателя, че е отговорял на всички предпоставки на чл.54а, ал.1 от КСО поради което разпореденето за отмяна на отпускането на ПОБ и това за отказ за отпускане на ПОБ са незаконосъобразни. На първо място, длъжностното лице е обвързано да извърши преценка на правото на ПОБ по последното прекратяване на осигуряването преди подаване на заявлението за отпускане на ПОБ в ТП на НОИ. Съгласно приложимите субсидиарно общи разпоредби на АПК при отпускане на ПОБ, инициативата за започване на административното производство по издаване на ИАА е на гражданина (чл. 24, ал. 1 от АПК), а датата на започване на административното производство е датата на подаване на заявлението (чл.25, ал. 1 от АПК). По последното прекратяване на осигуряването, спрямо което лицето е заявило отпускане на ПОБ, законът изисква да са изпълнени следните кумулативно изискуеми предпоставки от сложния фактически състав на разпоредбата, а именно: да са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: да имат регистрация като безработно лице в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и

възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; да не упражнява трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Последното прекратяване на осигуряването е от съществено значение при определяне на началната дата на отпускане на ПОБ (чл.54а, ал.4 от КСО), а правното основание за прекратяване на последното правоотношение определя срока за изплащането му и неговия размер (54б, ал. 1 и ал.3 от КСО вр. с чл. 54в от КСО). Предвид изложеното, дори да се приеме, че лицето има изискуемия осигурителен стаж като осигурено за риска "Безработица"- най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването от съществено значение при преценка на правото на ПОБ е правното основание за прекратяване на последното осигуряване, спрямо което лицето е направило регистрация в Агенция по заетостта и е подало заявление за отпускане на ПОБ. Безспорно в случая това е станало след прекратяване на правоотношението с "Г." ФООД, а не на това с „ЗМБГ“ АД. В тази връзка, при отмяна на разпореждане № 214-00-4401-1/02.05.2017 г. за отпускане на ПОБ за длъжностното лице не е налице основание да извършва преценка на ПОБ на лицето по предходното прекратяване на правоотношението, тъй като: липсва волеизявление от страна на лицето за извършване на такава преценка; длъжностното лице не разполага със заповедта за прекратяване на предходното правоотношение, за да установи правното основание за прекратяването, респ. дали това е станало по искане или със съгласие на лицето; лицето няма регистрация като безработно в Агенция по заетостта в 7-дневен срок от прекратяване на предходното правоотношение. В случая се касае за преразглеждане на влязъл в сила ИАА, каквото правомощие е предоставено изрично с разпоредбата на чл.54ж, ал. 2 от КСО на длъжностното лице по осигуряването за безработица, при наличие на следните предпоставки: 1. представени са нови документи или доказателства, които имат значение за отределяне привото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица; 2. паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато или неправилно е отказано отпускането му. Цитираната разпоредба е специална по отношение на АПК, като решението на законодателя за предоставяне такова изрично правомощие на длъжностното лице по ПОБ е обвързано с възложените му дейности по разходване на средства от публичния фонд „Безработица“ на ДОО.

Предвид изложените съображения, Съдът намира че законосъобразно административният орган е потвърдил Разпореждане № 214-00-4401-5/07.01.2020 г., издадено от Р. Г. – Гл. експерт по осиг. ПОБГВ при ТП на НОИ С. град и Разпореждане № 214-00-4401-6/07.01.2020 г., издадено от Р. Г. – Гл. експерт по осиг. ПОБГВ при ТП на НОИ С. град, с които на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а от КСО е отменено Разпореждане № 214-00-4401-1/02.05.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО и на жалбоподателя е било отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, с оглед липсата на предпоставките посочени в чл. 54а от КСО във връзка с чл. 10 от КСО и параграф 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО.

Решение № № 1040-21-136/02.02.2021 г., издадено от Директора на ТП НОИ С. град, се явява правилно, законосъобразно и постановено в съответствие с материалноправните и процесуалноправните правила, поради което жалбата като

неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от спора и съобразно чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноски, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение за осъществената правна защита в размер на 100 /сто/ лева, определено съобразно чл. 7, ал. 1, т. 4, във вр. с § 1 от ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 25 от Наредба за заплащането на правна помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Н., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № 1040-21-136/02.02.2021 г., издадено от Т. В. – Директора на ТП НОИ С. град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-4401-5/07.01.2020 г., издадено от Р. Г. – Гл. експерт по осиг. ПОБГВ при ТП на НОИ С. град и Разпореждане № 214-00-4401-6/07.01.2020 г., издадено от Р. Г. – Гл. експерт по осиг. ПОБГВ при ТП на НОИ С. град, с които на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а от КСО е отменено Разпореждане № 214-00-4401-1/02.05.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО и на жалбоподателя е било отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, с оглед липсата на предпоставките посочени в чл. 54а от КСО във връзка с чл. 10 от КСО и параграф 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО.

ОСЪЖДА Д. А. Н., ЕГН: [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща направени по делото разноски, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: